

L'horitzó després de la sentència

RAMON CARNER

President del Cercle Català de Negocis

És el fracàs de 33 anys d'autonomia. L'any 1977 es va fer la manifestació de la llibertat, l'amnistia i l'estatut d'autonomia. Al segle XXI Catalunya no pot avançar amb un Estatut que només és un pacte per a encaixar amb Espanya, no és cap eina perquè Catalunya esdevingui una nació rica i plena dins la UE. Catalunya ha de començar ara una nova etapa de construcció nacional, i no ho podrà fer sense un estat propi i sense una regeneració dels polítics actuals, encaixonats en un sistema autonòmic nefast. Els empresaris del CCN sabem que el conflicte no és bo per al negoci, i el conflicte permanent que Catalunya té amb Espanya limita i cansa els millors professionals i els catalans més lúcids que tenim al país. Per això hem de deixar de banda l'encaix impossible i començar a plantejar-nos una Catalunya que pugui prosperar i créixer lliurement en una Europa unida.

JOAN CARLES GALLEGO

Secretari general de CCOO de Catalunya

Amb aquesta sentència l'encaix constitucional de Catalunya dins d'Espanya queda qüestionat, i obliga a repensar

Representants de la vida social i política catalana resumeixen les conseqüències de la sentència del Constitucional i responen quina relació ha de tenir Catalunya amb Espanya d'ara endavant.

políticament un model d'estat diferent, en què la realitat nacional de Catalunya i de més territoris es pugui expressar plenament. Cal un nou marc de relacions, la via federal, que permeti d'aprofundir les eines d'autogovern necessàries per donar resposta als problemes de la gent. La sentència del TC demostra que la Constitució actual no permet aquest model federal o, si més no, no ho permet la interpretació que ha fet aquest tribunal.

JOSEP MARIA ÀLVAREZ

Secretari general de la UGT de Catalunya

Cal respondre contundentment la resolució del Tribunal Constitucional: sortir al carrer a la manifestació convocada per al 10 de juliol perquè el Tribunal Constitucional i el Partit Popular, responsables d'aquesta situació, sàpiguen que la immensa majoria de catalans i catalanes rebutgem aquesta sentència per il·legítima i irresponsable. Reclamem la recuperació de l'ampli consens social i polític assolit pel text del Parlament de Catalunya el 30 de setembre del 2005 com a via imprescindible per a afrontar la situació creada després de la sentència. Els mesos vinents, tindrem temps de cercar la forma de govern que Catalunya necessita.

SALVADOR GINER

President de l'Institut d'Estudis Catalans

La sentència evidencia la manca de comprensió de Catalunya per part d'un instrument de l'estat –el Tribunal Constitucional–, que confirma les pitjors sospites que teníem sobre manca de comunicació i desafecció dels òrgans judicials d'Espanya respecte a Catalunya. No a l'inrevés. A més, l'aprovació que ha tingut a Madrid,

fins al punt que un ministre ha dit que havia estat una gran victòria perquè només han retallat un percentatge petit, dóna una mesura d'això. No és una qüestió quantitativa, sinó qualitativa. La sentència augmenta aquesta separació. El TC ha donat ales i ha reforçat la posició dels independentistes catalans. Són els membres del TC que divideixen i augmenten la separació entre Catalunya i Espanya.

L'horitzó nacional ha de ser el que vulguin els ciutadans. Però és cert que cada cop estem més sols, constitucionalment. Aquesta és una sentència aberrant perquè posa en qüestió les decisions constitucionalment preses pel poble de Catalunya en referèndum, pel Parlament de Catalunya i per les Corts espanyoles. Aquesta contradicció l'hauran de superar ells, el Tribunal Constitucional, que col·labora de forma esplendorosa a l'abisme entre Catalunya i Espanya.

Aquesta és la meua opinió com a ciutadà. L'Institut d'Estudis Catalans ha fet una declaració institucional també crítica amb la sentència.

ANTONI ABAD

President de la patronal CECOT

Les solucions polítiques per a l'encaix Catalunya-Espanya, que les donin els polítics. Els empresaris hem de procurar que no se'ns contaminin les relacions comercials per qüestions polítiques. Però, sigui com sigui, des de CECOT pensem que no té sentit que un tribunal pugui modificar la voluntat expressada lliurement pel poble de Catalunya, una voluntat aprovada al Congrés i en referèndum. Aquest

sistema aporta desafecció i posa de manifest que s'han de corregir tots els mecanismes que ens regeixen actualment. D'una altra banda, les lleugeres millores econòmiques de finançament per a Catalunya i les seves inversions que aportava el text han quedat retallades per la sentència, fins i tot aquelles que implicaven certa correcció de l'equitat fiscal i financera.

ISABEL PALLARÈS

Secretària confederal de la Intersindical-CSC

Si aquesta sentència ha servit de respositiu és per a aclarir molt les possibilitats d'encaix entre els Països Catalans i l'estat espanyol, perquè ni tan sols les aspiracions nacionals escapçades i passades pel ribot que ja contenia l'Estatut sortit de la Moncloa no tenen cabuda en la Constitució actual. Cal deixar de perdre el temps amb somnis autonomistes i federalistes i avançar cap a l'única opció viable d'entesa amb Espanya: des de la independència mútua i el veïnatge. En moments de crisi, queda més clar que mai que un espai socio-econòmic, un marc laboral propi i unes competències i recursos adequats per a garantir els serveis públics són essencials si volem assegurar el benestar social i l'ocupació. I la sentència de l'Estatut ha demostrat que, si no ens alliberem de les cadenes del centralisme espanyol, qualsevol aspiració més d'autogovern serà inviable.

J. J. LÓPEZ BURNIOL

Notari i escriptor

Amb independència del desencís immediat i que els catalans qüestionen el fet mateix que hi hagi sentència, des

d'un punt de vista operatiu l'Estatut continua essent una eina important que permet un desenvolupament autònom de gran envergadura. Això no significa que Catalunya s'hagi de donar per satisfeta, però sí que implica que, amb independència que mantingui la seva reivindicació, en lloc d'optar per una crispació victimista hauria de triar, a parer meu, la feina oculta i la reivindicació sostinguda. S'ha d'anar a cercar un nou consens constitucional i Catalunya ho hauria de fer amb una sola veu: solidaritat catalana, aquestes són les paraules.

LAURA VILAGRÀ

Portaveu de Decidim.cat

Els 39 alcaldes i alcaldesses de Decidim.cat, i jo com a portaveu, considerem que la via estatutària i autonomista ha arribat a la fi i que ara només hi ha un camí a seguir, que és el d'exercir el dret a l'autodeterminació. És evident que la confrontació amb l'estat espanyol s'ha de situar en l'àmbit polític, perquè en el jurídic no hi tenim res

a fer. Per tant, hi haurà un moment, que cada vegada és més a prop, que caldrà saltar aquesta paret que tenim al davant, que és el marc jurídic espanyol, i que fins ara no ens hem atrevit a saltar. Si no el saltem i ens movem dins aquest marc no anirem enlloc. Ara és el moment en què les cames no ens han de tremolar i no hem de tenir por de la confrontació política. Dins la Unió Europea està establert que un país pugui assolir la seva llibertat si així ho decideix en un referèndum en què participi un 51% de la gent i en què el 51% voti a favor. Aquest ha de ser, doncs, el nostre marc polític de referència. En un context democràtic el camí és la independència. La democràcia espanyola ha demostrat que és de molt baixa qualitat. El marc jurídic espanyol és un marc que ens tenalla i del qual ens hem de desfer. L'únic camí és l'autodeterminació de Catalunya.

ENOCH ALBERTÍ

Catedràtic de dret constitucional de la UB

EL TEMPS

D'entrada, cal tenir en compte que la sentència del Tribunal Constitucional encara no se sap del tot. Se sap quins articles s'han declarat inconstitucionals, però no se n'ha explicat el motiu. Això és important, perquè les conseqüències poden ser diferents. En general, crec que la sentència afecta qüestions importants, però no de manera excessiva. A la pràctica, l'impacte serà relativament limitat i tindrà molt a veure amb la interpretació que se'n faci. L'efecte principal és que en l'autogovern es perden algunes garanties que hi havia a l'Estatut, en matèria de llengua, de justícia i de competències. Jurídicament, no hi ha res a fer. El Tri-

bunal Constitucional ha dictat la seva sentència i no hi ha recurs possible. Políticament, però, es poden fer moltes coses com, per exemple, intentar que el pacte polític és compleixi. Una manera de fer-ho és aprovar a través de lleis estatals allò que el Tribunal Constitucional ha considerat que no pot ser a l'Estatut. A parer meu, aquesta sentència no invalida la via estatutària. La seva estructura bàsica continua vigent. Hi ha hagut una retallada en coses sensibles, tot i que limitada, és cert, però el fet més important és veure la interpretació que se'n fa.

MURIEL CASALS

Presidenta d'Òmnium Cultural

JORDI PLAY

La sentència només pot ser vista negativament. Des d'Òmnium Cultural ja vam dir que només que hi toquessin una coma ja ho trobàvem negatiu, perquè el mal no és allò que facin amb el text, sinó el fet que retallar l'Estatut és una agressió a la voluntat del poble de Catalunya. Per això cridem tant els entusiastes com els crítics amb l'Estatut a manifestar-se perquè s'ha vulnerat la voluntat del poble. Igualment, la sentència ha estat molt greu per a la llengua, la justícia i l'economia, a més de limitar la nostra capacitat de funcionar com un país normal. La sentència converteix el català en una llengua de segona classe al nostre país. Per tant, és més que justificat demanar el màxim d'unitat possible amb vista a la manifestació del dia 10 de juliol. A llarg termini, la feina és dels polítics. Ara les institucions espanyoles han dit

que la voluntat dels catalans no cap en el marc de l'estat. Per tant, aquí són el govern i el parlament catalans que han de trobar-hi una resposta política. Evidentment, si els catalans no cabem en el pacte constitucional que es va fer durant la transició s'obre un camí nou i diferent.

MOISÈS BROGGI

Impulsor del manifest per una Conferència Nacional del Sobiranisme

JORDI PLAY

La sentència del Tribunal Constitucional és una negació per a Catalunya, una negació que farà que la gent que encara dubtava sobre la situació que patim, a partir d'ara deixaran de dubtar. Espanya i Catalunya no s'entenen ni es podran entendre mai. Aquesta sentència és la demostració definitiva. Aquesta negació no farà sinó augmentar la tendència separatista. Això és claríssim. Amb Espanya no hi ha res a fer. Tampoc per la via federalista, que és la que s'intentava amb l'Estatut. El problema, però, és que Espanya necessita Catalunya. Aquest és el problema per al futur, perquè ells tenen la força militar. Utilitzar la força és allò que sempre han fet. Tot i que avui dia els seria més difícil de poder-ho repetir, ja que tot el món els aniria en contra. Catalunya, a partir d'ara, ha de mostrar el nostre problema al món, mostrar la injustícia a la qual estem sotmesos a tot Europa i a tot el món. El camí final és la independència, però l'obstacle, cal dir-ho, és immens.

URIEL BERTRAN

Portaveu de la coordinadora nacional de les consultes per la independència

La sentència demostra que l'Estatut és mort. Això ha fet el Tribunal Constitucional. Ara hem de dir visca l'estat. S'ha acabat el camí del mig, la via entre la autonomia i la independència. El Tribunal Constitucional ha deixat clar que aquest camí intermedi no existeix. Per tant, a tothom qui vulgui un país de benestar, un país democràtic i amb més qualitat de vida només li queda l'aposta independentista. A partir d'ara cal que tothom faci pinya al voltant de la independència com més aviat millor. Per això, el dia 10 de juliol ens hem de manifestar per la independència i també per visualitzar aquest horitzó amb tota la força possible. De cara al futur han de continuar les consultes per la independència i cal emprendre el camí cap a la convocatòria d'un referèndum.

ORIOL BOHIGAS

President de l'Ateneu Barcelonès

Com era de preveure, la sentència del Tribunal Constitucional marca definitivament el final d'una classe de relació, afectuosa i amb voluntat pedagògica, entre Catalunya i Espanya. Això ja s'ha acabat i per aquesta línia ja no hi ha més camí a seguir. Per això, els catalans hem de canviar la nostra mentalitat. A partir d'ara, l'única bandera que podem aixecar és la de la independència. L'única possibilitat, encara que sigui una idea llunyana i una mica idealista, es la independència. Una altra cosa és discutir en quin grau i en quin nivell. Parlar d'independència avui dia és parlar de moltes coses diferents, sobretot perquè la independència dins la Unió Europea és sempre relativa. Hi ha compromisos i relacions econòmiques, productives i culturals que fan que els estats d'Europa no siguin ben bé independents.

JOAN RIGOL

Ex-president del Parlament de Catalunya

La sentència del Tribunal Constitucional és una sentència que no té abast jurídic, sinó que va contra la dignitat de Catalunya. Per què? Perquè, qui és que té el dret de dir-nos qui som i què volem ser? Segon, amb aquesta sentència s'acaba aquella línia del catalanisme polític, que ve del temps de Prat de la Riba, la línia d'afirmar que som una nació i que alhora podem contribuir a la regeneració d'Espanya. Per això, ara els polítics han de trobar un llenguatge que expressi la voluntat del poble. Al meu entendre, hem de traslladar el problema que significa que no s'hagi assumit la realitat catalana al bell mig de les institucions de govern d'Espanya. El poble català s'ha manifestat i es manifestarà de forma contundent en el fet que som una nació. A curt termini, els partits polítics catalans han d'anar tots junts a les institucions de Madrid per reclamar allò que és essencial per a la nació catalana i que el Tribunal Constitucional ens ha privat. A llarg termini, el camí passa per una combinació del que reivindica el nucli profètic amb el realisme institucional.

Si ets subscriptor i te'n vas de vacances a l'estiu i vols rebre EL TEMPS totes les setmanes.

Telefona'ns al 902 131 025 i comunica'ns l'adreça on vols rebre la revista aquest estiu.

(Ens ho pots comunicar fins el 20 de juliol)

És Temps de Vacances

ELTEMPS